

Od oltáře do vězení

Život není nikdy nalinkovaný jako řádky v sesitu prvníčka. Co se zdá být na počátku naprosto dokonalé, může se proměnit v pravý opak. A naopak to, co se jeví jako zlo, může se změnit v dobro. Na veletoch života se zeptáme Michala, zločince a křesťana, který právě odpykává svůj trest.

Michale, jak vypadalo tvé dětství?

Vyrůstal jsem v pěstounské péči u babičky a dědy. Vesnice, kde jsem žil, byla docela malá, každý znal každého a na výběr nebylo moc kamarádů. Společně s babičkou jsem začal chodit do kostela. Zprvu jsem neměl ponětí, kdo je to Bůh, myslil jsem si, že lidi chodí do kostela jen z úcty k těm krásným sochám a tomu chlápku, co visí na kříži. Ten asi pro lidi něco udělal a pak ho takhle podivně zabili. Bylo mi 12 let a dřív mi nikdo nic o Pánu Ježíši neřekl. Takže jsem si tyhle kostelní věci odbyl a pak rychle s kluky na cigáro za kostel.

Všechno to klapalo skvěle, v neděli jsem byl hodnej hošík, trávil jsem čas s prababičkou, která k nám jezdila pravidelně na víkend.

Byl jsem dokonce ve Vatikánu, kde jsem jako jeden z mála měl to štěstí a podal si ruku s papežem Janem Pavlem II. Procházel uličkou po mši a kdo se natáhl až k němu, toho pozdravil podáním ruky. Začínal jsem chápat význam víry, ale pořád mě to táhlo za mojí partou.

Čas běžel, nám už bylo 15 let a svět po nás začal natahovat dráčky. Když jsem viděl, že kluci chodí tajně na diskotéky, chtěl jsem taky. Na vesnici se pravidelně pořádalo spoustu plesů a tam jsem přeci nemohl chybět. Víte, v kolika letech jsem se poprvé opil? Ve dvanácti a bylo to na turistickém pochodu. Když mě přivedli k nám domů, dostal jsem svůj první a poslední výprask. Ve škole jsme byli za hrdiny a prohlíželi jsme si své modře a fialově zmalované zadky.

To stále zní jako docela normální dětství. Kdy se to začalo kazit?

Období, které mě nejvíce oddálilo od Boha, nastalo, když jsem začal dojíždět na učňák. Poznal jsem nové lidi, poprvé kouřil trávu a taky vyzkoušel extázi. To byla doba, kdy vesnický kluk objevil nový rozměr zábavy. Diskotéky začaly pomalu nahrazovat technopárty a ty mě naprosto pohltily. Neuplynul jediný víkend, abych někde nepařil. Alkohol, extáze a holky, to byl vrchol blaha. Byla to magická kombinace, ze které nevedla cesta ven. Do kostela už jsem nechodil, moje zájmy se zúžily na motorky, holky a pařby.

Do toho všeho napětí a zmatku přišla velká láska. Potkali jsme se, kde jinde než na diskotéce. Zamilovali jsme se na první pohled a po pár měsících už bydleli spolu. To zamilování a souznění na mě mělo obrovský vliv. Dodělal jsem úspěšně učňák a hned týden poté jsem se ženil. Měli jsme krásnou svatbu v kostele a přípravu vedl otec Raban. Byl rád, že mě láska zastavila a snad, že mě přivede zpět ke křesťanskému životu. Zanechal jsem kámošů, holek i motorek. Stali jsme se vzorem pro ostatní. Moji kamarádi mi říkali, že nám závidí a moc nám to přejí, že by také chtěli vyhodit kotvu.

V tomto období jsem pracoval se svým tchánem v truhlárně. Jeho život se točil pouze kolem piva. Než se začalo pracovat, vypilo se pár lahváčů, a tak to šlo až do večera, den za dnem. To, že si uhlubuju kus prstu, bylo jen otázkou času. Dostal jsem léky proti bolesti a našla si mě moje první opravdová závislost.

Do toho jsem měl narukovat na vojnu až na druhý konec republiky. Pochody v zimě a těžké boty mi způsobily problém s kolenem. V nemocnici mi předepsali slabé opiáty, a tak jsem si budoval svou závislost na lécích.

To už začíná být napínavé, ale pořád to není nic mimořádného.

Vojnu jsem přečkal a narodila se nám holčička. Žili jsme si pohodlným rodinným životem, až na to, že jsem denně užíval léky proti bolesti. Nouzi jsem o ně neměl, protože je užíval i děda. Závislost na nich je podobná závislosti na heroinu. Je provázena těžkými krizemi a dostat se z ní je ve většině případů nadlidské úsilí. Pokaždé, když jsem se rozhodl, že s tím skončím, vydržel jsem to dva dny a bolest celého organismu mě dohnala skoro k šílenství. Bral jsem bezmála hrst prášků den co den, až jednou moje tělo řeklo dost. Zkolaboval jsem a v nemocnici mi řekli, že pokud s tím neskončím, můžu umřít. Ale jak skončit s něčím, bez čeho nejde žít? Z diskoték jsem měl zkušenost s pervitinem. Bylo mi po něm fajn a nic mě druhý den nebolelo. Řekl jsem si, že se pokusím vyléčit pervitinem.

Žena s dcerou odjely a já za pomoci mého bratra započal odvykačku. Už jen ze vzpomínky na ty bolesti a obrovskou chuť si dát, na tu slaboučku vůli, mě mrazí v zádech. S velikým úsilím a pomocí bratra jsem to zvládnul. Jenže ta nechuť do života a beznaděj mě přivedly na perník. (Tak je mezi uživateli drog nazýván pervitin.) Naivně jsem si myslel, že se probudím k životu a pak s tím seknu. Jenže to bylo všechno jen moje přání a realita byla jiná. Elegantly jsem se přenesl do další závislosti. Abych mohl pohodlně brát a nezasahovalo to do rodinného rozpočtu, musel jsem si obstarat síť známých, kteří mi moji spotřebu zaplatí. To byl počátek mé dealerské kariéry. Z několika lidí, kteří si ode mě denně kupovali, bylo během prvních pár měsíců 40 až 50 klientů. Telefon mi zvonil takřka bez ustání a peníze mi doslova cpali do kapes. Byznys se rozjel na plné obrátky a mně připadalo všechno jako v pohádce. Jenže mojí rodině začalo v tu dobu něco chybět – já. Byl jsem buď na cestách za fetáky, nebo jsem obstarával věci pro mého výrobce drog. Takhle to už prostě dál nešlo, musel jsem udělat radikální řešení celé situace.

Takže jsi přestal fetovat?

Bohužel ne. Místo toho, abych se na celý drogový byznys vykašlal a vrátil se k rodině, začal jsem drogy sám vyrábět. Došlo to až k tomu, že jsem dostal od ženy ultimátum – buď drogy, nebo oni. Pokusil jsem se s fetováním přestat, ale po dvou měsících a nepře-konatelné rodinné krizi jsem to vzdal. Odstěhoval jsem se od rodiny.

V novém domově a s novou ženou mi už nic nebránilo v rozkvětu kariéry jednoho z největších severočeských výrobců pervitinu. Z gramů se stala kila a z desítek tisíc statisíce. Můj život se otáčel v kruhu drog a kasin. Ten kluk z vesnického kostela teď nosil kleriku z pervitinu a rochetu z bankovek. Ale jak se říká, kromě věčnosti nic netrvá věčně.

Všimla si tě policie?

Přesně tak. V té době o mě začali mít zájem. Když už se dostanete do jejich hledáčku, cesta vede většinou za mříže. Já sám jsem si připadal nepremožitelný a vše, co jsem podnikal, dělal jsem tajně. Pokud ale děláte s dro-

gově závislími, nic není tak, jak by mělo být. Vlak jede dál bez zastavení a není z něj úniku. Moje zastávka se jmenovala vazební věznice.

Dostal jsem obvinění z výroby 45 kg pervitinu. Ta obluda, o které psali v novinách, jsem byl já. Lidé, kteří od vás drogy kupují,

vás přivedou na falešnou cestu. Doslova vás milují, nejraději by vás šňupali společně s drogou. Jsou rádi, že vás vidí a člověk opravdu nabude dojmu, že dělá dobro pro ty nebohé

závislé. Co by si bez vás počali? A najednou mě u soudu líčí jako zrůdu, co je to za pohled?

K jakému trestu tě odsoudili?

Po všech odvoláních a dovoláních jsem úhrnem dostal 18 let vězení. Pro mnohé na dlouhý čas konec života. Pro mě, Bohu díky, naopak. Určitě znáte podobenství o marnotratném synu. Tvůj bratr byl mrtev a zase je živ. Ztratil se a je nalezen. Otevřela se pro mě Otcova náruč. Dostal jsem šanci napravit svůj život. Bůh se k nikomu neotočí zády. Pán mi dal i smysluplnou náplň mého pokání za všechna ta prodaná kila a zástupy závislých. Jsem vděčný, že můžu i vám svědčit o svém pádu a rozšiřovat povědomí o zákeřném hadu jménem drogy.

Milí čtenáři, toto je stručný příběh ministranta, ze kterého se stal mezinárodní zločinec a ze zločince bratr. Takhle mi teď ve vězení říkají. Zůstaňte svobodní a Bůh vám žehnej.

Michal

